

Catòlics, que aquest 2006 ha arribat a la seva onzena convocatòria, en què ha aplegat l'obra de més de 300 artistes. Des de sempre ha tingut una àmplia participació internacional, a la qual segurament ha contribuït el fet que hi ha pocs concursos de gravat en l'àmbit internacional; i aquest és l'únic del nostre país.

30 Dies de Gravat convoca, així mateix, el premi de gravat digital «gravat@olot.org», dedicat a aquesta nova fórmula d'expressió artística a partir de les noves tecnologies, convocatòria que cada any ha reunit més interessats, fins a arribar a la ratlla dels 200. La facilitat de tramesa dels originals ha ajudat la bona participació.

La mostra reparteix diferents exposicions en diversos seus de la ciutat. Entre les celebrades en la darrera convocatòria cal esmentar la magnífica mostra de Guinovart gravador; la de Pau Roig, un artista

poc conegut, mort el 1955, que va freqüentar artistes emblemàtics de les primeres dècades del segle vint; i la col·lecció de gravats premiats en les deu primeres convocatòries del concurs El Caliu, on es posa de manifest el bon nivell assolit.

Una activitat participativa és la titulada «Estampa-t'ho tu!», en la qual els visitants tenen l'oportunitat d'estampar quatre gravats, obra de l'artista Ester Font, en quatre seus diferents. D'aquesta manera es facilita l'accés a la tècnica del gravat per part de qui ho desitgi.

Cal destacar també la bona acceptació que han tingut els tallers de gravat que de forma gratuïta s'ofereixen a les escoles de la Garrotxa, experiència que es du a terme des de 2004. És una manera de fer créixer el planter de futurs interessats en aquesta disciplina artística.

Joan Sala

Cinquanta anys dedicats a l'Empordà

El passat 20 d'octubre es va inaugurar el congrés «El paisatge, element vertebrador de la identitat empordanesa», organitzat per l'Institut d'Estudis Empordanesos amb motiu de la celebració del mig segle de vida de la institució. Al llarg de tres dies, fins al 22 d'octubre, Figueres i Peralada es van convertir en centres neuràlgics de debat sobre el passat, el present i, sobretot, el futur de la realitat i de la identitat empordanesa.

Al matí del divendres, la ponència de Jordi Sargatal i les comunicacions presentades van centrar el debat en el paisatge empordanès en el seu vessant natural. Els parcs naturals dels Aiguamolls, el cap de Creus i l'Albera han estat motiu de nombrosos estudis al llarg dels últims anys, i les recerques van servir d'altaveu per reclamar la necessitat de la preservació d'aquests espais, sobretot el dels Aiguamolls, sovint amenaçat per l'especulació urbanística.

A la tarda, la mirada es va fixar en la prehistòria, posant de relleu la importància tant de les restes arqueològiques d'Empúries com dels assentaments ibèrics de la comarca, per poder entendre l'evolució de la vida quotidiana al nostre territori en l'època preromana. A partir d'aquí, el debat del dia següent va traspasar l'època medieval fins arribar al final del segle XIX i principi del XX,

moment en el qual es van consolidar els diversos mites moderns sobre l'Empordà: hereu de la cultura grega, bressol del federalisme, redós de la pagesia més autèntica i finalment també símbol de la menestralia benestant.

Aquest últim aspecte va entroncar de forma natural amb l'últim dels temes a debat, el paisatge

com a pretext per a la creació artística. A través de la ponència de Vinyet Pan-yella i de les dues taules rodones que li van seguir es va palesar que l'Empordà ha estat i és terra d'artistes enamorats del seu entorn, entre els quals destaca Josep Pla, el gran patriota de l'Empordà, que amb la seva prosa va aconseguir captar amb extraordinària precisió l'autèntic esperit empordanès.

La cloenda del congrés es va produir diumenge, després d'una comunicació de Joan Nogué, director de l'Observatori del Paisatge, el qual va coincidir amb les autoritats en la necessitat de preservar el patrimoni natural empordanès i de continuar investigant l'Empordà de forma multidisciplinària.

En definitiva, la conclusió principal després dels tres dies de Congrés és que existeix una identitat empordanesa vigorosa, fortament lligada al paisatge, que s'ha anat forjant al llarg de molts segles i que ha convertit l'Empordà, tal com deia Joan Maragall, en el capçal de la pàtria i en el mirall de Catalunya.

Francesc Montero

Els entrebancs de l'amor guanyen el Casero

El 30 d'octubre de 2006 La Planeta va ser l'escenari de l'acte de lliurament del XXVI Premi Just M. Casero de novel·la curta, guardó que convoca la Llibreria 22 i publica l'editorial Empúries. Aquesta vegada el jurat va premiar *Arqueologia de l'amor*, del santceloní Joan Mañas, una obra que narra i explora l'experiència i el deteriorament de les relacions amoroses.

La festa va començar amb les paraules de benvinguda de Guillem Terribas, mestre de cerimònies, que va donar pas a l'humor arrau-xat de Cascaï Teatre amb un fragment, adaptat per a l'ocasió, de *Living Costa Brava*. Durant l'actuació, molt aplaudida, res no semblava anunciar que la sàtira i la irònica referència a l'alcaldesa, present a la sala, enllaçaria poc després amb la profunda lectura que Miquel Berga va fer d'*Els morts*, de James Joyce. En efecte, Berga, degà d'Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra i tot un històric en el jurat del premi gironí, va comentar

i llegir un dels fragments literaris més celebrats de l'escriptor irlandès, una epifania que va donar el to literari adequat perquè Ponç Puigdevall donés a conèixer el veredict i el guanyador de la nit.

El jurat es va decantar finalment per *Arqueologia de l'amor*, la primera novel·la que veurà publicada Joan Mañas, de Sant Celoni. La decisió, segons el representant del jurat, havia estat presa després de diverses votacions a partir de les vint obres que optaven al premi, el qual s'adjudicava a aquest autor per la seva manera de construir i distribuir la

matèria narrativa, així com per algunes frases memorables, per la seva gran polidesa estilística i per l'agudes amb què inspecciona el fenomen amorós al mateix temps que explora el procés de creació de l'escriptura.

Va ser una nit on també es va elogiar l'obra finalista *Llit d'espines*, una novel·la d'un altre escriptor inèdit, el badaloní Ricard Biel, on també l'experiència amorosa apareix com una opció del personatge per aprendre i créixer. A preguntes de Guillem Terribas, Biel va revelar que exerceix, entre d'altres, de traductor ocasional de novel·les pornogràfiques, manuals de futbol i còmics anglesos —«Enganxo el que puc», va dir—. Per la seva banda, Joan Mañas, que va confessar que havia presentat l'obra en altres premis sense èxit, va explicar que s'havia proposat fer una recerca sobre els motius que porten de la felicitat al fracàs, passant pel deteriorament, de les relacions amoroses.

Durant la vetllada literària es va aprofitar per convocar el Primer Premi de Creació Teatral Quim Masó, destinat al millor projecte íntegre de posada en escena d'un text en català i que tindrà l'oportunitat d'estrenar-se al Festival de Tardor de Catalunya (Temporada Alta).

Guillem Molla